

Vrchní praporčík AČR setřel prezidentského kandidáta Diviše | OzbrojeneSlozky.cz

ozbrojeneslozky.cz/clanek/vrchni-praporcik-acr-setrel-prezidentskeho-kandidata-divise

Karel Diviš, který se do prezidentské kampaně vrátil až po přepočítání hlasů, se v první televizní debatě pustil do soupeřů zostra. Na adresu Petra Pavla řekl: „Celý život si hrál na vojáka, a když dosáhl svého maxima, tak dezertoval do žvanírny, které se říká Vojenský výbor NATO.“ Bylo s podivem, že vysloužilý generál udržel nervy a jen suše konstatoval, že rukavice ještě shazovat nebude. Diviš ale neurazil jen jeho, a kdo nepřešel jeho výrok mlčením, byl vrchní praporčík AČR Peter Smik.

„My si na vojáky rozhodně hrát nemusíme,“ vzkázal vrchní praporčík

„Pane Diviši, ne, my si na vojáky skutečně hrát nemusíme. My jimi jsme. A jsme na to hrdí. Nasazujeme krky v zahraničních operacích, pomáháme při neštěstích doma v republice, a zatímco vy jste si mohl v klidu a bezpečí vybudovat vaši technologickou firmu IDC-softwarehouse, někteří mí kolegové se z misí domů nevrátili živí. Respektoval jsem vás jako každého, kdo něco dokázal. Bavil mě váš drajv. Od kandidáta na

prezidenta a vrchního velitele ozbrojených sil bych ale čekal větší respekt k naší profesi. Vaše vyjádření bylo trapné a ubohé. Můj hlas 13. ledna rozhodně nemáte.“

Bylo otázkou času, kdy se aktuální prezidentská kampaň dotkne cti vojáků

Zámínek, proč se trefovat do kandidáta Petra Pavla, je poměrně málo. Má za sebou zářivou kariéru, počínaje hrdinským činem, konče nejvyšší vojenskou funkcí nejprve v naší armádě a pak v NATO. A naopak žádné skandály, žádné korupční aféry, politické obchody, dokonce ani milostné avantýry. **Hlavní nadávkou se tak stalo, že je zelený mozek, guma.** Že to vojenské profesionály uráží, je nasnadě, ale **sotva se dalo čekat, že tento „hospodský argument“ použije jiný kandidát na Hrad, tudíž i vrchního velitele ozbrojených sil.**

Psali jsme: Pondělní pro info:
Nejednotnost států EU v exportu zbraní

Samozřejmě jsme v předchozím odstavci vynechali, že se klacek na generála Pavla přeci našel, a to v poukazu na jeho krátké členství v KSČ a fakt, že první rok jeho

postgraduálního studia zpravodajského oboru proběhl ještě před revolucí. Jakkoli to jeho příznivci považují za zveličené a po třiceti letech demokratické služby za zahlazené, **je to relevantní argument. I proto, že se váže k jeho osobě, nikoli celé armádě** (sic by asi platil na většinu těch, kdo jí dosud veleli).

„Hraní si na vojáky,“ je naproti tomu paušalizující a hloupá urážka desítek tisíc občanů, kteří sloužili či slouží v AČR.

Může se armáda oficiálně ohradit proti takovým nadávkám, anebo to právě udělala?

Facebooková stránka vrchního praporčíka je označena jako osobní blog. Je to samozřejmě zavádějící, protože když někdo vykonává nejvyšší funkci vrchního praporčíka, **jde o nejvyšší poddůstojnickou funkci v armádě. Je poradcem náčelníka Generálního štábu AČR** ve všech záležitostech souvisejících s mužstvem, poddůstojnickým a praporčickým sborem AČR. **Pro vojenskou komunitu je Peter Smik, spolu s Ivo Zelinkou, nejvýraznějším influencerem na sociálních sítích, tváří armády.**

Jelikož z plukovníka Ivo Zelinky se od nového roku stal tiskový mluvčí AČR, jeho upřímné komentáře nejspíš dostanou formálnější tón. **A tak tu na „zásahy do černého“ zbývá právě Smik.** Předstírat, že na některých komunikačních kanálech mluvíte za instituci a na jiných sám za sebe, je každopádně poťouchlé. Zvláště, když armáda vnitřními nařízeními reguluje projevy vojáků na sociálních sítích. Ale kde není žalobce, není ani soudce. **Trend posledních let, kdy armáda neformálně komunikuje, co „má na srdci“, právě prostřednictvím vlastních influencerů, je troufalý, leč potřebný.**

Spekulace na závěr – jak asi budou volit vojáci?

Takže Karla Diviše armáda prostřednictvím Petra Smika konfrontovala – spravedlivě se ohradila. **Vojenská čest nemá s politikou co společného, je třeba ji bránit třeba i prezidentským kandidátům navzdory.** Snad jen závěr komentáře si mohl Smik odpustit, protože s pravděpodobností hraničící s jistotou by Diviše beztak nevolil.

Psalí jsme: Rozhovor: Kdo opravdu věděl, to byly naše babičky, ty by dokázaly přežít

Ale jaké jsou vlastně preference vojáků? Trochu se to dá odtušit podle jejich vzorku, který je v čase voleb nasazen na zahraničních misích, což jsou zvláštní volební okrsky. Nabízí se v předchozích prezidentských volbách podívat na Afghánistán, kde

kromě vojáků volilo už jen pár diplomatů.

V prvním kole prezidentské volby 2013 tam pobral 43,6 % Miloš Zeman, 16,8 % dostal Karel Schwarzenberg. V další volbě 2018 to bylo 36,7 % pro Zemana, 21 % pro Drahoše. Ale co z toho usuzovat nyní?

Že vojáci dají přednost tomu, koho doporučuje Zeman, anebo je zláká zástupce z jejich řad? **Jisté je jen to, že se Diviš stal pro ně nevolitelným. Ale ruku na srdce, koho vůbec zajímal?**

